

[Aagaard]

man nok først og fremmest erkende, at det generelle erhvervsclima selvfølgelig spiller en fremtrædende rolle, men risikomomentet og vanskeligheden ved at fremskaffe risikovillig kapital er i mange situationer det helt afgørende. Det er, hvad regeringen har gjort noget ved med forslaget om delkaution for virksomheder, og jeg vil gerne understrege, at det skal være til virksomheder, som bygger på helt nye ideer, og som kan konkurrere med udlandet.

I Det Konservative Folkeparti deler vi fuldt ud regeringens opfattelse af, at der i service-sektoren gemmer sig rigtig mange nye arbejdspladser. Her står vi nemlig med et område, hvor mennesker ikke kan erstattes af maskiner.

Jeg vil gerne pege på et område, som igennem de seneste par år har været inde i en rivende udvikling, nemlig vort turisterhverv – efter min bedste opfattelse en udvikling, der langt fra er toppet, og hvor man lokalt og regionalt har utrolig gode muligheder for igennem en aktiv indsats, bl.a. baseret på Turistrådets mange forslag, at skabe rigtig mange nye og spændende job. Og dertil kan føjes: som oven i købet er stærkt valutaintjenende.

På den baggrund vil vi da meget gerne overlade regeringen en konservativ idé om at tilpasse dansk afgiftspolitik til forholdene i bl.a. Sverige, Tyskland og England og lade eksportmoms på hotel- og restaurationsvirksomhed indgå i virksomhedernes momsregnskab. Det vil efter vor bedste opfattelse skabe en konkurrenceevneforbedring, som vil udmøntes i masser af ny aktivitet og beskæftigelse.

Regeringens beskæftigelsesoplæg om de langsigtede perspektiver fortjener en efter vor opfattelse bred og særdeles grundig drøftelse. Vi tror på, at vi kan, hvis vi vil herhjemme – altså skabe fuld beskæftigelse. Der er simpelt hen ingen naturlig forklaring på det modsatte.

Jeg vil derefter vende mig til det andet store spørgsmål, nemlig at vi efter det danske nej har kunnet konstatere, at debatten om, hvilken retning integrationen skal tage, er blevet fremskyndet. Det er meget vigtigt at stille spørgsmålet, hvorfor et lille flertal af vælgerne denne gang stemte nej, efter at jastemmerne var i overtal ved folkeafstemningerne i såvel 1972 som i 1986.

Jeg tror ikke, det var et nej til 20 års resultater af EF-samarbejdet. Jeg tror heller ikke, der gives nogen generel forklaring, idet der sikkert

er lige så mange individuelle begrundelser for at stemme nej som for at stemme ja. Der kan dog efter min bedste opfattelse ikke herske tvivl om, at et stort flertal af os danskere fortsat ønsker, at Danmark er fuldgældigt medlem af det europæiske samarbejde.

Men der skal heller ikke herske tvivl om, at det nej, som det blev den 2. juni, skal respekteres fuldt ud, og vor politiske opgave er nu at forhandle os frem til en løsning med vore EF-partnere, der kan sikre, at Danmark fortsat er fuldt og helt med i det europæiske samarbejde.

Der er for os i Det Konservative Folkeparti ingen tvivl om, at et meget stort flertal i vort land gerne vil et godt og tæt samarbejde mellem Europas lande, men jeg tror, at de Gaulles gamle udtryk »fædrelandenes Europa« er, hvad man vil, og det er derfor også vigtigt, at det overnationale nedtones.

Det er en udfordring for alle partier at få afklaret Danmarks forhold til Det Europæiske Fællesskab på en måde, der fastslår Danmarks rolle som fuldgældigt medlem af EF, og som regulerer vort forhold til Maastrichtaftalen med respekt for afgørelsen den 2. juni. Jeg vil gerne meget stærkt understrege, at det er en opgave, hvor der ikke skal scores partipolitiske point, men hvor sigtet tværtimod må være at samle bred folkelig opbakning bag en aktiv dansk EF-politik. Derved kan vi ikke alene fremme danske interesser, men også gøre en mærkbar indsats for, at de betænkeligheder, som så åbenlyst næres i andre EF-lande om for meget bureaukrati, for megen centralisme, for lidt åbenhed om beslutningerne, kan omsættes i positive forslag, så nærhedsprincippet får et reelt indhold og de politiske processer bliver mere gennemskuelige for borgerne.

Jeg vil herefter vende mig til et helt andet emne, nemlig det forslag, som Det Konservative Folkeparti har lagt frem om en øget indsats mod voldsforbrydelser og indbrudstyverier. Efter vor opfattelse kan det ikke være meningen, at vi udfolder så stor anstrengelse herhjemme for at give lovovertræderne den højeste retssikkerhed, mens vi nærmest lader ofrene klare sig selv, og derfor skal vi sikre, at de mennesker, som bliver ofre for voldsforbrydelserne, får tilstrækkeligt med støtte bl.a. i form af psykologisk bistand.

Der må gøres en ekstra indsats for at bekæmpe volds kriminaliteten i Danmark. I løbet